

доволни, угнетени, сърдити. Синоветъ си завиждаха, снахитъ се кълцаха като пепелянки, децата започнаха да се биятъ. Дветъ кжщи настръхнаха една срещу друга. Дялбата бѣше справедлива, редно бѣше да се оставя по нѣщо на старитъ. Петко се примири съ нивата на Аладжа кория — стариятъ виждаше това. Но защо пакъ оставаше да тежи нѣщо между тѣхъ?

По-спокойно, по-сдържано и нѣкакъ на страна отъ кавгитъ стоеше Коста. Стариятъ го харесваше за това, мжчеше се да държи страната му, но винаги заставаше откъмъ Иваница, макаръ и да се виждаше, че е виновна. Когато еднѣжъ той се нахвърли несправедливо върху голѣмата си снаха, тя мина край него и му подхвърли подъ носа:

— За нищо не те бръсна, старче изкуфяло!

— До тамъ ли стигнахъ? — питаше се той и тупаше съ кракъ. — До тамъ ли? — И като дигаше застрашително бастунчето си, мърморѣше: — Чакай! Ще те науча азъ тебе, душо искариотска!...

Вечерята дѣдо Костадинъ задигна едно черясло и го скри подъ навеса. Следъ два дена нацепи изметнатото уице, а еднѣжъ, когато у Петкови бѣше останалъ само Коста, стариятъ разглоби разхлопаната колисарка и я пренесе у тѣхъ си.

— Помислихъ, че ви не трѣбва, — рече той спокойно, когато следъ нѣколко дни я откриха. Случваше се, по цѣла седмица не вземаха нито едно яйце, — той обхождаше полозитъ по три пжти на день. Петковица пусна Кичка да го следи, но дѣдо Костадинъ я удари съ бастунчето и я прогони. Найсетне Петко отиде при братъ си.

— Вижъ тамъ, — рече той примирително, — тетю е взелъ нѣкои наши нѣща, повърнете ни си ги.

— Азъ не му се бъркамъ въ работитъ — примигна нехайно Иванъ и отмина.